

Nội dung bài viết

1. [Bài văn mẫu 1: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)
2. [Bài văn hay 2: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)
3. [Bài văn mẫu 3: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)
4. [Bài văn hay 4: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)
5. [Bài văn mẫu 5: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)
6. [Bài văn hay 6: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)
7. [Bài văn hay 7: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng](#)

Bài văn mẫu 1: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

Tôi chạy một mạch từ trường về nhà trong niềm vui khôn xiết: tôi muốn thông báo ngay cho bà tin quan trọng, đó là việc tôi đạt giải nhất kì thi học sinh giỏi của huyện môn Văn. Cất tiếng gọi bà từ ngoài cổng tôi chẳng thấy bà đâu. Đáp lại tiếng gọi háo hức của tôi chỉ là sự im lìm lạ lẫm.

Cảm giác hụt hẫng xen lẫn phần lo sợ, tôi đẩy nhanh cửa bước vào nhà, căn phòng khách trống trơn, phòng bếp rồi căn phòng của bà cũng chẳng thấy bà đâu. Tôi cất tiếng gọi vang, giọng run run:

Bà ơi, bà! Bà ở đâu thế?

Tôi lập cập đẩy cửa phòng vệ sinh tầng, căn phòng duy nhất chưa kiểm tra. Trời ơi! Bà tôi đang nằm lả trên nền đá hoa, tay vẫn đang cầm chiếc áo của tôi, bên cạnh là chậu quần áo bà đang lấy từ máy giặt ra, cặp mắt nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển, nước da tái nhợt. Tôi vội xốc bà lên, nhưng không nổi. Tôi vừa mếu máo khóc vừa chạy ra cửa gọi to bác Nội bên hàng xóm sang giúp. May quá, bác ấy có nhà. Hai bác cháu vực đưa bà ra nằm ở ghế sa lông phòng khách. Bác xoa ngực, xoa đầu, chân tay cho bà và giục tôi gọi điện cho bố mẹ. Tôi cuống quýt quay máy, vì sợ hãi lo âu khiến tôi bấm cứ nhầm số lung tung cả. Đến khi quay được số máy của cơ quan bố thì chú bảo vệ lại thông báo bố vừa đi vắng. Quay số máy cơ quan mẹ. May quá mẹ vừa họp xong, nghe tôi thông báo tin về bà, mẹ vội vã dập máy. 15 phút sau mẹ đã có mặt ở nhà.

Có bác Nội sơ cứu, bà tôi đã tỉnh hơn nhưng vẫn chưa thể ngồi dậy, chỉ có thở đều hơn, mắt vẫn chưa mở được, tay bà run rẩy chỉ vào ngực trái, tôi hiểu rằng chắc bà đau tim.

Mẹ tôi vội gọi theo xe cấp cứu, bác Nội giúp mẹ tôi đưa bà vào bệnh viện rồi dặn vội tôi trông nhà, dọn dẹp nhà cửa giúp mẹ. Còn lại một mình tôi vừa làm việc vừa suy nghĩ miên man. Tôi nghĩ về bà nhiều lắm. Bà ra ở với gia đình tôi từ khi tôi đi học, thấm thoát đã 8 năm rồi, với tôi ngoài bố mẹ, bà là người thương yêu gần gũi nhất.

Bà chăm tôi lắm, bà không nói thành lời cưng chiều nhưng trong mỗi việc làm của bà tôi cảm nhận được tình yêu thương đặc biệt bà dành cho tôi. Mỗi buổi tối học về tay bà đón cháu cất cặp, pha nước mát cho tôi; mỗi tối học bài, bà qua lại căn phòng hôm quả táo, miếng lê; hôm cam sành, bánh tẻ... ánh mắt hiền từ nhìn tôi đầy khích lệ... Bà chăm tôi thế nên giờ vắng bóng bà làm sao tôi không trông trái cho được?

Nói là làm giúp mẹ nhưng suốt từ lúc mẹ và bà đi tôi đâu có biết làm gì vì tôi quen có bà rồi mà. Cảm giác trống vắng khiến tôi tìm cách quên đi, tôi chỉ biết quét nhà rồi đi loanh quanh lục lọi những thứ đồ nhỏ nhỏ trong nhà ra xem. Tôi tìm được cuốn album gia đình. Những tấm ảnh chụp toàn cảnh gia đình khiến hình ảnh bà lại dội về trong tâm trí với bao kỷ niệm: đây là ảnh bà đưa tôi đi công viên, ngày tôi học lớp hai, tôi chụp với bà trên thuyền con vịt, kia là hình ảnh bà ngồi bên tôi với nụ cười tươi trong ngày sinh nhật tôi lên 10...

Biết làm gì để giúp bà mau khỏi ốm nhỉ? Có tiếng chuông cửa. A, bố về rồi, tôi sung sướng thoát khỏi cảnh cô đơn một mình. Thôi thông báo cho bố tình hình sức khỏe của bà bằng giọng lo lắng, bố bảo bố biết rồi vì mẹ đã gọi điện, tôi hỏi xin bố cho tôi vào viện thăm bà.

Bài văn hay 2: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

Có một lần, tôi đã làm một việc khiến ba mẹ rất vui lòng. Cảm giác làm được tốt trong lòng thấy vui lắm, vì lúc ấy tôi mới học lớp bốn thôi.

Hôm đó, một ngày chủ nhật, ánh nắng mặt trời trải khắp không gian chiếu lên những giọt sương còn đọng trên lá cỏ làm nó lung linh như những viên pha lê. Một ngày được nghỉ ngơi thư giãn sau một tuần học tập và làm việc vất vả của mọi người. “Một ngày rảnh rỗi mà không đi chơi thì thật là lãng phí thời gian” chỉ nghĩ thôi tôi thấy lâng lâng trong người. Tôi vừa đi ra phòng khách vừa hát “Một ngày mới nắng lên, ta đưa tay chào đón...là...la...lá...lá...la...” thì thấy ba mẹ lảng xảng làm chuyện gì đó, tôi tò mò hỏi “Ba mẹ đang làm gì vậy ạ?” “À! Ba mẹ chuẩn bị đi thăm bạn cũ, đã lâu rồi không còn gặp con à” ba tôi đáp. Mẹ nói với thêm vào “Hôm nay con trông nhà và giúp ba mẹ làm việc nhà nhé! Chiều ba mẹ về có quà cho con”. Nghe mẹ nói xong tôi cảm thấy hụt hẫng, những dự định được đi chơi tan biến, chưa làm việc gì mà cảm thấy mệt mỏi. Trước giờ tôi có động tay, động chân vào mấy việc này đâu, có thời gian rảnh là đi chơi với đám bạn nên mệt mỏi là phải rồi.

Ba mẹ tôi vừa ra khỏi nhà thì lũ bạn tôi chạy ồ vào “Linh ơi! Đi thôi!”, một đứa trong bọn la lên, tôi ngạc nhiên hỏi “Đi đâu?” “Mày không nhớ hôm nay là ngày gì à?” Ngân hỏi lại, nó nhìn cái mặt ngơ ngác của tôi và nói tiếp “Hôm nay là ngày sinh nhật Minh Thư lớp mình đấy” Tôi chợt nhớ ra và nói “Chút xíu nữa là quên mất, cảm ơn các bạn nha”. Tôi mời các bạn vào nhà và nói “Chờ tao một chút, đi thay quần áo”. Bước vào trong nhìn thấy nhà còn bẽ bộn, dơ bẩn tôi chợt nhớ lời mẹ dặn

lúc này tôi nghĩ bụng “Chết rồi nhà cửa như thế này làm sao mà đi được, với lại buổi tiệc cũng sắp bắt đầu rồi”. Tôi đắn đo cân nhắc có nên đi hay không, nếu đi thì tất cả việc nhà mẹ giao mình không làm chắc mẹ buồn lắm và mẹ phải bắt tay vào dọn dẹp thì càng vất vả. Còn nếu tôi không đi sinh nhật thì Minh Thư sẽ giận và không chơi với tôi nữa, sinh nhật nó bốn năm mới tổ chức một lần vì nó sinh vào ngày 29/2. Tôi phải làm sao đây? Một đứa ham chơi như tôi đây mà bỏ lỡ một cuộc vui như vậy thì thật là đáng tiếc. Suy nghĩ một hồi lâu, tôi quyết định ở nhà dọn dẹp nhà cửa. Chạy ra cửa nói với đám bạn là tôi không đi được và gửi lời xin lỗi đến Minh Thư. Có thể nó giận và không chơi với tôi thì cũng một thời gian ngắn thôi, thế nào rồi cũng quay lại, tính Thư trước giờ là như vậy.

Tôi bắt tay vào công việc. Bắt đầu là phòng ngủ, sắp xếp lại mền, gối cho ngay ngắn, quét dọn phòng sạch sẽ, kéo rèm lên cho nắng sớm vào phòng. Tiếp đến phòng khách phải quét bụi trên tủ, bàn rửa bộ ấm chén uống trà của ba và lau sạch nền gạch. Bước xuống bếp thấy chén đĩa ăn sáng còn ngổn ngang trên bàn, một thau đồ mẹ giặt chưa phơi, trên bếp còn bèo bọt xoong nồi, tôi hít một hơi dài và bắt tay vào việc. Trước giờ tôi chưa làm việc này nhưng vừa làm vừa nhớ lại lời mẹ dạy, miệng ngân nga câu hát mà công việc đã xong lúc nào không hay. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy mồ hôi của mình chảy như suối vậy, cảm giác mệt mỏi xen lẫn niềm vui. Thành quả lao động của một cô bé luôn lười biếng, ỉ lại ba mẹ, nhiều lúc ba mẹ nói lắm mới giúp, bây giờ làm việc một cách tự giác và hoàn thành rất tốt công việc được giao, trong lòng thấy vui sướng làm sao! Hạnh phúc biết bao! Thật sung sướng khi mình đã chiến thắng bản thân để vượt lên chính mình.

Khỏi phải nói, chiều đó ba mẹ về, vừa bước vào nhà đã vui cười khen “Con gái của ba rất ngoan, biết nghe lời ba mẹ, cảm ơn con rất nhiều” tôi bẽn lẽn “Dạ con đã lớn rồi phải không mẹ”. Mẹ nói “Con mẹ đã lớn rồi, quà của con đây này” vừa nói mẹ vừa lấy trong túi ra một con gấu bông xinh xinh tặng cho tôi “Cảm ơn ba mẹ, con thích lắm”. Mẹ làm cơm chiều thật ngon để đãi tôi vì thành quả lao động của một ngày “làm việc”.

Sau ngày hôm đó tôi suy nghĩ nhiều về bản thân “Mình có thể làm được nhiều việc hơn thế nữa, tuổi nhỏ làm việc nhỏ tùy theo sức của mình”. Hoàn thành một việc tốt làm cho ba mẹ vừa lòng và mình cũng cảm thấy hạnh phúc nhân lên gấp bội. Về sau tôi làm được nhiều việc hơn, cố gắng giúp đỡ ba mẹ bớt cực nhọc sau những ngày làm việc vất vả. Hôm nay tôi chia sẻ cho các bạn một mớ son trong đời và là một kỷ niệm đẹp làm tôi nhớ mãi.

Bài văn mẫu 3: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

Con đường về nhà hôm nay sao mà dài thế! Dài hơn rất nhiều so với niềm vui mừng phấn khởi của em. Em đạp xe về nhà, vội vã hơn thường lệ, để chỉ mong được khoe với mẹ về việc làm hữu ích của mình trong buổi sáng hôm nay.

Sáng nay trời chuyển sang thu, tiết trời hơi lạnh. Em đạp xe tới trường mà miệng không ngớt xuýt xoa vì những cơn gió heo may và những giọt mưa lất phất gọi cái rét đầu mùa. Hình như người ta cảm thấy lạnh hơn lúc đầu mưa thì phải. Đang mãi mê với những câu hát vu vơ, em bỗng giật mình: Sao mới sáng sớm mà đã có một cụ già trông tội nghiệp thế kia. Em quyết định dừng xe dù rất vội vì có vẻ như cụ già đang rất lạnh và lại bị lạc đường thì phải. Vừa xuống xe em liền hỏi:

– Cháu chào cụ ạ! Hình như cụ đang muốn hỏi đường có phải không?

Cụ già ngẩng mặt lên. Bây giờ em mới quan sát kỹ: cụ già chừng 75 tuổi, khuôn mặt nhăn nhúm lộ rõ một cuộc đời vất vả phong sương. Cụ mặc chiếc áo nâu đã cũ và khá mỏng. Em đoán chắc nó không đủ che ấm cho cụ lúc này.

– Cụ mới ở quê ra. Nhà con trai cụ trước ở gần đây nhưng giờ đã chuyển ra chỗ mới, cụ thì không rõ đường đi đường nào. Mà trời hôm nay sao tự dưng lạnh quá.

À thì ra là vậy! Nhưng mình cũng đâu biết đường, em nghĩ. Nhưng có cách rồi:

– Cháu cũng không rõ đường bà ạ! Nhưng cháu sẽ giúp bà đến chỗ các chú công an kia để hỏi đường và trước hết là để bà nghỉ cho đỡ lạnh.

Mãi đưa cụ già qua những làn xe dày đặc để đến chỗ những chú công an, em quên bống đi giờ học. Lúc vừa quay lại thì đã muộn giờ. Em chỉ kịp chào bà lão, nói lại với chú công an địa chỉ của mình rồi lên xe đạp vội.

Đến lớp em bị muộn mười lăm phút đầu giờ và bị cô giáo phê bình. Ngại ngùng, em lặng lẽ đi vào lớp. Nhưng bài học vừa diễn ra chưa đầy nửa tiếng thì chú công an ban nãy đến lớp học của em. Chú trao đổi với cô giáo chủ nhiệm bên ngoài lớp trong sự ngỡ ngàng, xôn xao của cả lớp. Rồi cô giáo bước vào tươi cười nói:

– Trước hết cô xin lỗi Ngọc Linh vì chưa hỏi kỹ đã vội phê bình. Các em ạ! Hôm nay bạn Linh đi muộn không phải vì cố tình vi phạm nội quy mà là vì bạn ấy đã giúp một cụ già bị lạc tìm thấy nhà của con trai mình. Trước tập thể, cô khen ngợi Ngọc Linh. Còn các em, cô nghĩ đó cũng là một bài học tốt đối với tất cả chúng ta.

Buổi học hôm ấy lại tiếp tục sôi nổi và ý nghĩa. Còn em, em vừa vui vừa rất tự hào. Chắc hẳn bố mẹ em cũng sẽ rất hài lòng về việc làm hữu ích của con gái mình.

Bài văn hay 4: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

“Reng. . . . reng. . . . reng. . . .”

Tiếng chuông báo thức của đờng hồ vang lên inh ỏi khiến tôi không thể nằm ngủ tiếp được nữa. Tôi bật dậy rồi lại ng ỡ ngậy ra. Tôi nhớ lại ánh mắt tự hào của bố, nụ cười hiền hậu của mẹ và cả những câu nói ngây ngô của thằng em trai tối hôm qua khi nói chuyện về việc tốt mà tôi đã làm được. Cảm giác ấy, thật là kì lạ. Lần đầu tiên tôi làm được một việc mà cả bố và mẹ hài lòng đến thế.

Hôm ấy tôi đi học rất sớm vì muốn ôn tập lại thêm một chút cho bài kiểm tra hôm nay. Ánh nắng chiếu vàng rực cả con đường, xuyên qua những tán cây tạo thành hoa nắng lấm tấm. Bầu trời cao vút. Từng đám mây trắng lững lờ trôi như đang muốn thưởng thức những giây phút yên tĩnh của buổi sớm. Tiếng chim trích truyên từ cành này sang cành kia, có những chú chim cất tiếng hót líu lo. Tôi yêu lắm những giây phút như thế này. Bởi nó khiến tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc, với cuộc sống bình yên.

Tôi đang tung tăng trên con đường quen thuộc thì chợt thấy một vật màu đen bên vệ đường. Tôi sững người. Cái gì thế nhỉ? Tôi tiến lại gần hơn. Thì ra là một chiếc điện thoại di động. Nó đang nhấp nháy sáng, chắc chủ nhân của nó đang đi tìm. Tim tôi đập nhanh hơn. Đúng thứ tôi đang thích và muốn có được. Hôm trước tôi vừa nhìn thấy mấy anh chị cầm chiếc điện thoại tương tự và trong đấy có không biết bao nhiêu là trò chơi hấp dẫn. Tôi còn có thể lên mạng, có thể xem phim hay làm bất cứ đi ều gì tôi thích. Trong suy nghĩ nhỏ bé của tôi hiện tại chỉ nghĩ đến những gì tôi có thể làm sau khi cầm chiếc điện thoại ấy lên và mang về nhà mà thôi. Tôi dè dặt nhìn xung quanh xem có ai đó đi lại và nhìn thấy tôi không. Nhưng thật may là đường rất vắng nên chẳng có ai để ý đến động tĩnh của tôi bên này cả. Nhanh như cắt, tôi cúi xuống, nhặt chiếc điện thoại lên và bỏ ngay vào túi. Tim tôi đập thình thịch như vừa chạy bộ cả ngàn mét. Dù quả thực tôi rất sợ người nào đó biết và tố cáo việc làm sai trái của mình nhưng tôi tự nhủ với mình, không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn mà.

Tôi đi nhanh tới một góc vắng, lấy chiếc điện thoại trong túi ra rồi tắt ngu ờn. Tôi yên tâm vào lớp học. Cả giờ học hôm ấy, ngoài tiết kiểm tra tôi có thể tập trung, những tiết học khác tôi đều mơ màng, không nghe thấy thầy cô giảng gì trên bảng. Đầu óc tôi còn đang mãi nghĩ về chiếc điện thoại nằm yên trong cặp sách. Tôi chỉ mong nhanh chóng hết giờ để về nhà khám phá chiếc điện thoại đấy thôi. Cuối cùng thì tiếng trống hết giờ học cũng vang lên. Tôi nhanh chóng trở về nhà. Về đến nhà, tôi chạy ngay lên phòng, đóng cửa thật cẩn thận rồi lôi chiếc điện thoại từ tận sâu bên trong cặp ra ngắm nghía. Đó là một chiếc điện thoại của hãng Samsung, màu đen. Quả thực trông nó rất đẹp với vỏ ngoài bóng loáng. Tôi mở điện thoại lên và bắt đầu khám phá thế giới mà nó sẽ mang lại cho mình. Đang nghịch ngợm, chợt có một số lạ gọi đến. Không có tên trong danh bạ nên tôi không dám nghe. Chắc đó là chủ nhân của chiếc điện thoại này và muốn lấy lại nó. Tôi để cho người ta gọi cho đến khi kết thúc. Tôi lại ng ỡ thừ người ra, suy nghĩ về nó. Miên man suy nghĩ mãi, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Tôi đã mơ một giấc mơ kì lạ. Trong giấc mơ, tôi thấy mình đang đứng trong một căn phòng nhỏ, có rất nhiều người trong ấy. Tôi thấy cả bố mẹ,

thằng em trai, bạn bè và những khuôn mặt người xa lạ mà tôi không biết là ai. Tôi thấy rất lạ. Họ là ai? Và tại sao tôi lại ở đây?

Họ nhìn tôi chằm chằm như thể tôi không hề giống họ vậy. Mãi một lúc sau mới có người lên tiếng nói cho tôi biết tại sao tôi lại ở đây. Hóa ra những khuôn mặt xa lạ kia là người thân của chủ nhân chiếc điện thoại tôi đã nhặt được mà không muốn trả lại. Còn bố mẹ tôi được mời tới đây để chứng kiến đi đầu này. Tôi thấy rất ngạc nhiên. Sao họ lại biết mà tìm đến gặp tôi được? Rõ ràng lúc tôi nhặt được chiếc điện thoại ấy trên đường không có ai cơ mà. Thế nhưng ánh mắt kia, họ nhìn tôi như thể ai cũng biết việc mà tôi đã làm, biết một cách tường tận. Tôi cảm thấy rất lo lắng và bất an. Bạn bè nhìn tôi với ánh mắt miệt thị. Bố mẹ và em trai nhìn tôi bằng ánh mắt thất vọng. Những khuôn mặt xa lạ kia thì nhìn tôi bằng ánh mắt giận giữ.

- Bố mẹ thất vọng về con lắm - Bố mẹ tôi nói

- Em không tin chị nữa. Chị xấu - Em trai tôi tiếp tục.

- Chúng tớ thật không ngờ cậu lại làm việc ấy - các bạn tôi nói

Còn những người lạ kia, họ không nói gì cả mà chỉ im lặng nhìn tôi chằm chằm thôi. Những lời nói ấy cứ quanh quẩn, xoáy sâu trong suy nghĩ của tôi khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi đã làm sai sao? Tôi thật sự xấu xa như thế sao? Tôi ôm lấy đầu rồi ù sụp xuống hét lên:

- Đừng nói nữa! Các người im hết đi!

Rồi tôi giật mình tỉnh dậy. Hóa ra là mơ thôi. Tất cả chỉ là một giấc mơ. Tôi vẫn nằm trong phòng mình, mồ hôi ướt đầm áo. Thì ra làm người xấu thật sự không dễ dàng. Tôi quyết định sẽ trả lại chiếc điện thoại cho chủ nhân của nó. Tôi nhận ra rằng những thứ không phải là của tôi thì sẽ không bao giờ là của tôi. Tôi mang chiếc điện thoại xuống dưới nhà, nói với bố mẹ mọi chuyện. Bố mẹ nhìn tôi rồi mỉm cười. Bố xoa đầu tôi và nhìn tôi âu yếm. Mẹ ôm tôi vào lòng vuốt ve. Cả nhà ai cũng cảm thấy quyết định của tôi là đúng đắn. Ai cũng thấy vui vì hành động của tôi. Bố tôi đã gọi lại ngay cho số điện thoại vừa gọi tới và cho họ địa chỉ để họ tới nhận lại chiếc điện thoại. Tôi cũng thấy mình như trút được một gánh nặng. Không cần phải nơm nớp lo sợ vì mọi người sẽ phát hiện ra nữa. Đã thế, tôi còn được mọi người, kể cả những người xa lạ kia cảm ơn rồi rít nữa chứ. Quả thực làm người tốt sẽ vui hơn nhiều so với việc làm người xấu.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ gọi ở dưới nhà, giục tôi chuẩn bị đi học. Một buổi sáng đẹp trời như bao buổi sáng khác. Niềm vui của tôi, của bố mẹ tôi thật đơn giản. Chỉ là khi tôi làm được một việc tốt, làm một người tử tế mà thôi.

Bài văn mẫu 5: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

Bố mẹ là người sinh thành chúng ta, là người mang đến cho chúng ta cuộc sống này. Họ luôn mong muốn cho chúng ta trở thành một con người tốt, một con người thành đạt và có lòng nhân hậu. Chính vì vậy mà lúc nào bố mẹ cũng nhắc nhở tôi phải sống sao cho thật tốt và phải luôn biết giúp đỡ người khác. Lúc nào họ cũng bảo tôi rằng: “khi con nhặt được của rơi con phải đem trả lại người mất, thế mới là một người tốt con à!”. Và những lời răn dạy đó của bố mẹ tôi luôn ghi nhớ trong đầu cho đến một hôm, tôi đã làm một việc khiến bố mẹ tôi rất vui.

Hôm đó, tôi đi học như thường ngày. Cả ngày hôm đó, mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Cho đến gần cuối buổi, tự nhiên loa nhà trường vang lên, báo cho chúng tôi một tin có lẽ đối với chúng tôi là tin vui nhất trong ngày: Chiều nay chúng tôi được nghỉ học. Cả lớp tôi reo hò ầm ĩ, chúng tôi lên kế hoạch cho buổi chiều hôm nay. Rồi cuối cùng chúng tôi đưa ra quyết định là sẽ tụ tập ở nhà bạn Linh.

Đầu giờ chiều hôm đó, các bạn đội tôi ở ngoài ngõ, tôi đi bộ từ nhà tôi đến đây. Trên đường đi, chợt tôi thấy cái gì đen đen ở trên đường. Tôi chạy lại xem, thì ra đó là một chiếc ví. Tôi mở ra, ngạc nhiên thấy ở trong rất nhiều tiền, toàn tiền 500 nghìn và 200 nghìn. Tôi đơ ra một lúc vì lần đầu nhìn thấy số tiền lớn đến thế. Ban đầu tôi có ý định là bảo đảm bạn tôi là tôi nhặt được tiền. Nhưng sau một lúc, tôi lại nghĩ khác: “Mình nhặt được chứ có phải cả đám bạn mình nhặt được đâu, giờ mình không nói thì cũng chẳng ai biết mình đã nhặt được, giữa đường trưa vắng vẻ này chẳng có ai qua lại cả, hay là mình cứ cầm số tiền này tiêu nhỉ? Đằng nào thì giờ mình cũng đang thích một cái áo mà mình không có tiền mua.” Tôi nghĩ như thế và rồi tôi làm như thế thật.

Tôi đi ra chỗ đám bạn của tôi và không nói một lời nói nào về cái ví mà tôi đang giữ. Tôi nghĩ mình phải vui lắm vì từ giờ số tiền đó sẽ là của tôi. Nhưng không, ngược lại với điều tôi nghĩ, tôi không hề vui chút nào thay vào đó là sự lo lắng, bồn chồn, bất an. Bỗng dưng, đầu tôi lại nảy ra một ý nghĩ: “Mà không biết cái ví đó là của ai nhỉ? Họ làm gì mà có nhiều tiền vậy? Không biết họ dùng số tiền này để làm gì nữa? Họ đã biết là họ làm rơi chưa nhỉ? Họ có đang đi tìm chiếc ví này không?” Rồi bao nhiêu là câu hỏi đặt ra trong tâm trí tôi.

Trong khi các bạn của tôi đang vui đùa thì tôi lại thẫn ra suy nghĩ. Hôm đó tôi về sớm hơn các bạn vì nếu có ở lại thì cũng chỉ làm tôi thêm ân hận hơn thôi. Về đến nhà, bố mẹ tôi đang làm việc của họ, mẹ tôi thì ngồi ở cái may may, bố tôi thì đang xem tivi. Cũng đúng thôi, vì nay cả bố mẹ tôi đều được nghỉ. Tôi chào hỏi bố mẹ rồi đi vào phòng. Tôi lôi chiếc ví ra, nhìn nó, những ý nghĩ rằng tôi sẽ lấy nó giờ biến đâu hết, thay vào nhưng ý nghĩ đó là sự hối hận rằng: “Sao mình lại có thể nghĩ như vậy được chứ? Mình thật là một con bé hư mà!”. Tôi cứ ngồi như vậy phải đến 30 phút sau tôi mới hoàn hồn, tôi không tự trách bản thân nữa mà tôi no cho người bị mất cái

ví này. Tôi lấy hết can đảm ra nói với bố mẹ. Tôi kể hết cho bố mẹ tôi về chuyện tôi nhất được cho đến những ý nghĩ vớ vẩn của tôi. Tôi sợ rằng sau khi kể cho bố mẹ nghe thì bố mẹ sẽ trách mắng tôi là một đứa con hư. Những hành động của bố mẹ tôi làm cho tôi vô cùng kinh ngạc. Bố mỉm cười lại xoa đầu tôi. Bố nói với tôi rằng: “Con gái, con ngoan lắm, bố rất tự hào về con”. Còn mẹ tôi thì nhìn tôi và bảo: “Con lớn quá rồi đấy con gái à!”. Tôi vui lắm, trong lòng tôi đã nhẹ nhõm được phần nào.

Sau đó, bố tôi cần chiếc ví đi nộp cho bác trưởng thôn, bác trưởng thôn đã gọi loa cho cả làng tôi biết. Bố tôi cũng ngồi cùng tôi ở nhà bác trưởng thôn. Sau khi báo tin được 20 phút thì bác Nam, cùng xóm với tôi lao chiếc xe máy vào nhà bác trưởng thôn. Bác Nam trình bày sự việc với bác trưởng thôn và bố tôi và xin lại chiếc ví. Thì ra, bác vừa mới đi rút tiền ở quỹ tín dụng về để xây cái chuồng gà, trên đường đi về không mấy bác làm rơi, sau đó bác có đi tìm nhưng không thấy, rồi nhận được tin là có người nhặt được nên bác đã phong vội đến đây. Bác quay sang cảm ơn tôi, tôi ngượng nghịu lí nhí: “Dạ, cháu cũng cố làm được việc gì to tát lắm đâu bác”. Bác Nam, bác trưởng thôn và bố tôi cùng phá lên cười. Rồi bác Nam rút từ trong ví ra 100 nghìn đưa cho tôi, tôi không lấy, tôi từ chối mãi nhưng bác bảo: “Cháu cứ coi đây là quà bác cho cháu đi, cần lấy, cháu xứng đáng mà”. Tôi đưa mắt nhìn bố tôi, bố tôi gật đầu nói: “Thế thì con cứ cần lấy đi, không bác lại buồn”. Tôi nhẹ nhàng cần lấy đồng tiền của bác. Tuy nó ít hơn so với số tiền mà tôi nhất được nhưng với tôi sao nó to lớn đến thế, nó làm tôi vui sướng quá đi! Vậy là tôi có thể mua chiếc áo mà tôi yêu thích rồi.

Việc làm của tôi dù nó nhỏ nhưng đã khiến bố mẹ tôi vui lòng và tự hào về tôi. Bởi vậy mà tôi sẽ cố gắng làm thêm được nhiều việc tốt nữa để cho bố mẹ tôi mãi mãi tươi cười, không phải buồn phiền vì tôi nữa.

Bài văn hay 6: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

Tôi là thành viên của Tổ tình thương - lớp 8A. Sau Tết Trung thu, Tổ tình thương phải làm việc khẩn trương: phân loại, sắp xếp, đóng gói, tổng hợp tiền, sách vở, quần áo đưa lên Quận đoàn gửi cứu trợ đồng bào, học sinh ở sáu tỉnh miền Trung sau cơn bão số 9. Hầu như chiều nào tôi đi học về cũng muộn.

Bữa cơm tối thứ Bảy hôm ấy, trong không khí vui vẻ, ấm cúng của gia đình, mẹ hỏi tôi:

- Tết Trung thu đã qua rồi, sao mẹ thấy con gái bận bịu thế, hôm nào cũng tất bật, đi học sớm, về thì lại muộn thế?

Lúc nào mẹ cũng nhẹ nhàng, dịu dàng, dù cả những khi tôi mắc khuyết điểm. Lúc nào mẹ cũng mong các con được ăn ngon, mặc đẹp, học hành giỏi giang, hiếu thảo. Tôi và

em Hải rất tự hào về mẹ, rất yêu mẹ. Lúc nào hai chị em cũng muốn làm cho mẹ vui lòng.

Tôi nhìn mẹ rồi nói:

- Mẹ ơi, con có lỗi chưa cho mẹ biết là hiện nay con tham gia vào Tổ tình thương của lớp, của trường. Tuần vừa qua, trường con tổ chức quyên góp ủng hộ học sinh, đồng bào sáu tỉnh miền Trung bị bão lũ. Mỗi học sinh tùy theo khả năng và lòng hảo tâm ủng hộ một, hai nghìn, mười nghìn, sách vở, quần áo... Lớp 8A của con đã quyên góp được 362.000 đồng, 216 quyển sách giáo khoa, 42 bộ quần áo. Số tiền toàn trường đã quyên góp là 12 triệu, bảy trăm sáu mươi chín nghìn đồng. Sách vở, quần áo quyên góp được nhiều lắm. Riêng con gái của mẹ đã ủng hộ hai chiếc áo, một cái quần và 12 nghìn đồng (tiền mẹ cho ăn sáng, con đã dành dụm lại). Các thầy, cô giáo trong trường đều nhiệt liệt tham gia, mẹ ạ. Báo Thiếu niên tiến phong cho biết có 193 người chết và mất tích, nhiều em nhỏ bị lũ cuốn trôi... Đau lắm lắm mẹ ạ!

Em Hải cũng nói:

- Trường Tiểu học Nguyễn Viết Xuân cũng quyên góp, mẹ ạ! Con cũng ủng hộ 5000 đồng đấy!

Nghe hai con nói, mẹ chớp chớp cặp mắt. Mẹ khẽ nói, như nói thầm:

- Ở cơ quan mẹ, mỗi cán bộ, công nhân viên cũng ủng hộ một ngày lương; Việc làm tốt đẹp của hai con thế mà hôm nay mẹ mới biết... Hai con thơm thảo lắm!

Em Hải nói xen vào:

- Một miếng khi đói bằng một gói khi no; lá lành đùm lá rách... Cô giáo con đã dạy thế mẹ ạ!

Mẹ ôm chặt đứa con trai bé bỏng vào lòng.

Bài văn hay 7: Kể về 1 việc em đã làm khiến bố mẹ vui lòng

Hôm nay đứng trên bục nhận phần thưởng học sinh giỏi, tôi vô cùng vui sướng khi thấy gương mặt rạng ngời hạnh phúc của bố mẹ. Cuối cùng thì đứa con nghịch như tôi cũng đã làm cho bố mẹ vui lòng.

Nhà tôi nghèo lại đông con nên bố mẹ tôi rất vất vả để nuôi chúng tôi khôn lớn. Các anh chị của tôi ai cũng chăm ngoan và học giỏi. Riêng tôi là đứa nhỏ nhất nhưng nghịch nhất. Tôi ham chơi hơn ham học. Chuyện tôi cúp học đi chơi là chuyện thường xảy ra. Kết quả học tập của tôi bao giờ cũng rất tệ. Tôi biết bố mẹ rất buồn.

Nhìn bố mẹ tôi người ta sẽ rất khó đoán được tuổi. Do lam lũ, vất vả nhiều nên trông bố mẹ tôi già trước tuổi. Mới bốn mươi lăm tuổi mà tóc bố tôi bạc trắng, gương mặt khắc khổ, người gầy xom trông như cụ già sáu mươi. Còn mẹ tôi thì đuôi mắt đầy vết chân chim, bàn tay gầy guộc quanh năm buôn bán tảo tần. Mẹ tôi bán cá ở chợ, tay chân ngâm nước thường xuyên nên bị nước ăn lở loét, trắng nhợt. sau mỗi buổi chợ, mẹ về nhà thoa thuốc, vừa thoa vừa xuýt xoa. Tôi biết mẹ đau lắm, tôi thương mẹ lắm nhưng vẫn không chừa được tật ham chơi.

Tôi nhớ, hôm đó, tôi chơi điện tử thua đám bạn và phải có tiền chung cho bọn nó chơi kem. Làm sao để có tiền đây? Trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ. Tôi về nhà xin mẹ tiền đóng học phí phụ đạo. Tôi thấy sự lo lắng thoáng qua trong mắt của mẹ. Mẹ bảo tôi chờ một lát rồi mẹ đi đâu đó. lát sau trở về, mẹ đưa cho tôi đủ số tiền tôi xin. Tôi biết mẹ vừa đi vay mượn của ai đó trong xóm. Cần tiền mẹ đưa mà tay tôi run run, sống mũi cay xè. Tôi hồi hận lắm. Tôi chỉ muốn ôm chầm lấy mẹ mà thú nhận tất cả nhưng tôi không đủ can đảm.

Từ hôm đó, các anh chị tôi rất ngạc nhiên, còn bố mẹ tôi vui mừng ra mặt vì thấy tôi không đi chơi lêu lổng nữa. Ngoài thời gian đến trường tôi ở nhà học bài. Tôi còn tranh thủ thời gian rảnh giúp bố mẹ việc nhà chứ không trốn đi chơi điện tử hay lấy xe đạp chạy lông ngông ở ngoài đường như trước. Có khi tôi còn ra chợ giúp mẹ – công việc mà trước đây tôi không bao giờ đụng vào vì chê tanh bẩn, ngại chúng bạn trêu chọc. Do bỏ bê việc học lâu ngày nên bây giờ việc học đối với tôi không dễ dàng chút nào. Kiến thức của tôi thật thảm hại, thùng lỗ chỗ. Nhiều khi tôi cũng nản lòng vì việc học vất vả quá. Nhưng nghĩ tới bố mẹ là tôi lại thêm quyết tâm. Những tối tôi thức khuya học bài thì bố thức cùng tôi, khi thì thắp cho cây nhang muỗi; lúc là lời hỏi han động viên; mẹ tôi lúc bát chè đậu, khi ly sữa nóng. Tôi còn nhớ những hôm tôi giật mình thức giấc vì tiếng gà gáy ò...ó...o ngoài chuồng. Trời còn chưa sáng tỏ, tôi thấy dáng gầy gầy của mẹ đã lom khom bên bếp lửa bập bùng. Tôi rón rén đến bên mẹ hỏi mẹ nấu gì mà phải dậy sớm. Mẹ bảo nấu xôi cho tôi ăn chắc bụng để đi học. Tôi cảm động ôm chầm mẹ mà không nói nên lời.

Với sự cố gắng của bản thân và sự động viên của bố mẹ, việc học của tôi ngày một tiến bộ. Tôi không còn chật vật với những bài toán khó, điểm số ngày càng cao. Tôi còn được cô giáo tuyên dương trong buổi sinh hoạt lớp – đi đầu mà trước đây chưa bao giờ có. Mỗi lần tôi khoe những điểm mười đỏ chói, tôi thấy đôi mắt mẹ rưng rưng, lấp lánh lạ thường. Nụ cười làm gương mặt mẹ rạng rỡ hơn. Bố tôi không nói gì, chỉ xoa đầu tôi và gật gật đầu ra chiều hài lòng lắm. Tôi thấy những nếp nhăn trên gương mặt bố như giãn ra. Tôi biết bố mẹ rất vui lòng và hạnh phúc vì tôi đã chăm ngoan hơn, học giỏi hơn.

Ngày hôm nay, đứng trên bục danh dự nhận phần thưởng, nhìn xuống hàng ghế dành cho phụ huynh, tôi thấy bố mẹ tôi cười thật tươi, nụ cười rạng rỡ, mãn nguyện và

hạnh phúc. Niềm vui vì đứa con ngỗ nghịch bây giờ là học sinh giỏi làm bố mẹ tôi trẻ hẳn ra. Tôi thật sung sướng, hạnh phúc và hãnh diện vì đã làm bố mẹ vui lòng.